



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 91

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 februarie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
52.	— Decret pentru încetarea funcției de prim-ministru al Guvernului României	2
53.	— Decret pentru numirea unui prim-ministru interimar....	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 1.549 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—23 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 5—10 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă	3–5
	Decizia nr. 1.555 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	5–7
	Decizia nr. 1.556 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ale art. 36 alin. (2) și art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	8–10
	Decizia nr. 1.557 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	11–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
72.	— Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012	14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
68/27.	— Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii și al ministrului administrației și internelor pentru aprobarea Procedurii privind gestionarea efectelor produse de fenomene meteorologice periculoase care pot afecta desfășurarea normală a traficului rutier și siguranța participanților pe drumurile publice	15–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru încetarea funcției de prim-ministru
al Guvernului României**

În temeiul prevederilor art. 106 și art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia domnului Emil Boc din funcția de prim-ministru al Guvernului României și se constată vacanța acestei funcții.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 6 februarie 2012.
Nr. 52.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui prim-ministru interimar**

În temeiul art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 106 și art. 107 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și al art. 5 și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește domnul Cătălin Marian Predoiu ca prim-ministru interimar al Guvernului României, pentru a îndeplini atribuțiile primului-ministru, până la formarea noului Guvern.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 6 februarie 2012.
Nr. 53.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.549**

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—23 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 5—10 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—23 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 5—10 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 8.242/225/2007 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 316D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 130/1999, deoarece aceste dispoziții reglementează sancțiuni penale și nu au legătură cu soluționarea cauzei referitoare la răspunderea contravențională. Totodată, susține că și excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții de lege este inadmisibilă, deoarece autorul excepției invocă numai aspecte care țin de soluționarea cauzei de către instanța judecătorească, iar nu probleme de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.242/225/2007 și transmisă Curții Constituționale la data de 28 februarie 2011, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—23 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 5—10 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenta Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece cumulul de amenzi contravenționale i s-a aplicat pentru aceeași faptă, fiind astfel sancționat de 3 ori

pentru aceeași faptă, or, legea contravențională din România prevede sancționarea o singură dată pentru aceeași faptă.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind formulată vădit cu intenția de a tergiversa judecata, întrucât petenta a mai invocat excepții de neconstituționalitate privind dispoziții din Legea nr. 108/1999 și Legea nr. 130/1999, respinse de către Curtea Constituțională.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. 15—23 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002, și prevederile art. 5—10 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007.

Articolele criticate din Legea nr. 108/1999 prevăd obligația Inspecției Muncii de a prezenta anual ministrului muncii și solidarității sociale un raport de activitate privind modul în care și-a îndeplinit atribuțiile stabilite prin lege, reglementează statutul inspectorului de muncă (în cap. IV, cuprinzând art. 16—19) și sancțiunile pentru împiedicarea, în orice mod, de către un angajator, persoană fizică sau juridică, a inspectorilor de muncă să își exercite controlul în limitele legii (în cap. V, cuprinzând art. 20—23).

Ulterior sesizării Curții Constituționale, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2010 pentru abrogarea Legii nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010, care, la articolul unic, prevede următoarele: „*La data de 1 ianuarie 2011 se abrogă Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007, cu excepția art. 2—16, care se abrogă la data de 1 februarie 2011.*”

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Așadar, Curtea observă că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate din Legea nr. 130/1999 își produc în continuare efectele juridice, deoarece acestea reprezintă temeiul juridic al procesului-verbal încheiat la 28 septembrie 2007, prin care s-au constatat contravențiile și s-au aplicat sancțiunile contravenientului, proces-verbal a cărui anulare constituie obiectul cauzei civile în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

Dispozițiile criticate din Legea nr. 108/1999 reglementează comisionul perceput de inspectoratele teritoriale de muncă pentru prestarea serviciilor prevăzute în lege (art. 5), controlul exercitat de Inspekția Muncii și inspectoratele teritoriale de muncă asupra modului în care sunt aplicate prevederile legii (art. 6) și răspunderea juridică (art. 7—10).

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (1)—(4) privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 privind dreptul de petiționare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Dispozițiile art. 10 din Legea nr. 130/1999 stabileau răspunderea penală, după caz, a directorului, directorului executiv, administratorului, reprezentantului legal al angajatorului-persoană juridică, respectiv altei persoane împuternicite de către angajatorul-persoană juridică, angajatorului-persoană fizică ori reprezentantului legal sau altei persoane împuternicite de către angajatorul-persoană fizică care în mod repetat stabilește pentru angajații încadrați în baza contractului individual de muncă salarii sub nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut de lege, a unei persoane care refuză în mod repetat să permită, potrivit legii, accesul inspectorilor de muncă în oricare dintre spațiile unității, să pună la dispoziția acestora documentele solicitate, potrivit legii, sau care, în mod repetat, folosește persoane care desfășoară activități salarizate fără respectarea dispozițiilor legale ce reglementează încheierea contractului individual de muncă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 din Legea nr. 130/1992 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 8.242/225/2007 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

Având în vedere că obiectul cauzei civile în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl constituie anularea procesului-verbal prin care s-au constatat contravențiile și s-au aplicat sancțiunile contravenientului, Curtea reține că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 130/1999, referitoare la răspunderea penală, nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia Curtea decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță „*care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acesteia*”, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 130/1999 ca inadmisibilă.

II. Cu privire la celelalte dispoziții de lege criticate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 130/1999, prin Decizia nr. 786 din 20 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 29 octombrie 2007, excepția fiind ridicată de același autor.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile criticate consacră răspunderea juridică a angajatorului pentru nerespectarea anumitor măsuri de protecție a persoanelor angajate în muncă. Referitor la susținerea autorului excepției în sensul că este neconstituțională sancționarea persoanei juridice pentru contravențiile comise de angajații săi, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, pe de-o parte, persoana juridică răspunde prin reprezentanții săi legali — persoane fizice, iar, pe de altă parte, are la dispoziție acțiune în regres împotriva prepușilor săi, în cazul stabilirii răspunderii pentru faptele acestora.

Totodată, prin Decizia nr. 329 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 335 din 30 aprilie 2008, Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 130/1999 și art. 21 din Legea nr. 108/1999. Cu acel prilej, Curtea a constatat că prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, nu au incidență în cauza de față, în care obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispoziții de lege ce instituie anumite obligații ale angajatorilor, precum și sancțiunea nerespectării acestor obligații.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, parțial, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea constată că celelalte critici ale autorului excepției de neconstituționalitate reprezintă, în realitate, aspecte privind aplicarea legii, ce intră în competența instanțelor de judecată, iar nu a Curții Constituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—23 din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 5—9 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.555

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marius Nastasia și Cristina-Elena Nastasia în Dosarul nr. 6.003/120/2010 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 560D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.003/120/2010, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția a fost ridicată de recurenții părți Marius Nastasia și Cristina-Elena Nastasia într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de aceștia împotriva Sentinței civile nr. 63 din 10 ianuarie 2011, pronunțată de Judecătoria Târgoviște, dosarul având ca obiect rezoluțiune contract.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale, deoarece prin acest act normativ s-a dorit ca persoanele cu dificultăți financiare să nu fie lezate în exercitarea reală a dreptului constituțional de a se adresa cu cereri justiției pentru ocrotirea sau realizarea unor drepturi evaluabile în bani. Consideră însă că această facilitate acordată de stat reclamantului nu trebuie să afecteze cu nimic cealaltă parte din proces. În acest fel, nu s-ar mai afla pe pozițiile pe care orice pârât le are în procesul civil, fiind practic „condamnați” să dovedească ca neîntemeiate pretențiile reclamantilor, pentru a nu fi obligați, în subsidiar, la plata unor cheltuieli de judecată. Susține că sunt într-o poziție de inferioritate (dată chiar de lege) față de un pârât obișnuit, care — în baza principiului disponibilității — se poate bucura, fie de omisiunea sau neștiința reclamantului, fie de clemența acestuia (gratuită sau ca urmare a unor novații, în baza dreptului de a încheia tranzacții sau de a achiesa) în a cere sau nu cheltuieli de judecată.

Prin dispozițiile sancționatorii ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, pârâtul nu este egal în fața legii nici cu reclamantul și nici cu un pârât ce are ca adversar o persoană ce își poate plăti singură taxele pentru a accede la justiție. Aceste dispoziții instituie practic obligația de plată în sarcina pârâtului, cu titlu de sancțiune, obligație a cărei natură juridică este de „nedescifrat”. Astfel, în orice ramură de drept, sancțiunea apare ca efect al unei conduite ilicite, or, în cazul de față, pentru conduita ilicită a intervenit rezoluțiunea contractului, pe motive de drept substanțial.

În plus, remarcă și unele „efecte perturbatorii” pe care dispozițiile de lege criticate le produc în ceea ce privește atragerea în proces, direct în recurs, a unei părți care nu a participat la judecata în primă instanță, în cazul de față statul, în total dezacord cu principiile de drept procesual civil, prin care se urmărește ca niciunei părți să nu îi fie răpită posibilitatea unei judecăți în cel puțin două grade de jurisdicție, pentru a se da astfel eficiență dispozițiilor constituționale ale art. 129.

Mai mult, consideră că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 contravin și art. 139 din Constituție, deoarece instituie, deși indirect, o taxă în sarcina pârâtului. Or, având în vedere prevederile art. 115 alin. (1) din

Constituție, privind legea specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe și în condițiile în care obiectul de reglementare al acestei ordonanțe de urgență a fost acordarea unui ajutor public judiciar, iar emitentul a depășit limita, trecând practic într-un domeniu rezervat exclusiv legii, așa cum statuează art. 139 alin. (1) din Constituție, dar fără a o face în baza unei legi speciale de abilitare, apreciază că, și din acest punct de vedere, dispozițiile art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Faptul că autorul excepției nu poate beneficia de clemența părții adverse privind neobligarea sa la plata cheltuielilor de judecată se justifică prin situația specială a acestei părți care a beneficiat de ajutor public judiciar. De altfel, tuturor părților aflate în această situație li se aplică același tratament juridic, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție. Prin deciziile nr. 393/2010 și nr. 1.587/2009, Curtea Constituțională a statuat, în esență, că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate.

Referitor la neconformitatea dispozițiilor de lege criticate în raport cu art. 129 și 139 din Constituție, instanța judecătorească apreciază că excepția este, de asemenea, neîntemeiată, deoarece din datele dosarului nu se poate reține atragerea unei noi părți în proces direct în recurs, iar obligația la cheltuieli de judecată care face obiectul discuției decurge din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, emisă în temeiul art. 115 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, prevederile art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu contravin art. 16 din Constituție, deoarece reglementarea este aplicabilă în cazul tuturor persoanelor care solicită acordarea ajutorului public judiciar, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii decât cele prevăzute de lege. Dispozițiile de lege criticate nu prevăd o poziție de inferioritate a pârâtului față de reclamant, ci prevăd doar obligația părții care a căzut în pretenții și care a beneficiat de ajutor public judiciar la restituirea, în tot sau în parte, a cheltuielilor avansate către stat. Din acest punct de vedere, norma juridică nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

Referitor la critica privind art. 21 alin. (3) din Constituție, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere liberului acces la justiție, ci, dimpotrivă, reprezintă o concretizare a acestui drept, care însă nu implică și gratuitatea sa. Reglementarea obligației părții care a căzut în pretenții la plata sumelor de bani care au constituit ajutorul public judiciar către stat este expresia opțiunii legiuitorului, fără a încălca însă normele constituționale invocate.

Mai arată că dispozițiile de lege criticate asigură părților interesate exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile legii. Mai mult, dispozițiile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procesuale.

În final, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 139 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, având următorul cuprins:

— Art. 18: „*Cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar vor fi puse în sarcina celeilalte părți, dacă aceasta a căzut în pretențiile sale. Partea căzută în pretenții va fi obligată la plata către stat a acestor sume.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac și ale art. 139 privind impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, precum și la ordonanță, în ansamblul său, Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii (de exemplu, prin Decizia nr. 1.577 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 11 februarie 2011), respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestora.

În cauza de față însă criticile de neconstituționalitate sunt diferite față de cele asupra cărora Curtea s-a pronunțat până în prezent, textul art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 fiind criticat din perspectiva părții căzute în pretenții, care va fi obligată la plata către stat a cheltuielilor ocazionate de încuviințarea ajutorului public judiciar celeilalte părți.

Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă reprezintă transpunerea în planul legislației interne a Directivei 2003/8/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere, prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii, scopul acestei reglementări fiind prevăzut la art. 1 și constând în asigurarea dreptului la un proces echitabil și garantarea accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii. În vederea realizării acestui deziderat, legiuitorul a reglementat ajutorul public judiciar ca formă de asistență acordată de stat, în condițiile legii, oricărei persoane fizice, în situația în care aceasta nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale, prin această reglementare urmărindu-se asigurarea efectivității dreptului de acces la justiție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate, raportată la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii, în sensul că — în cazul în care reclamantul beneficiază de ajutor public judiciar — partea căzută în pretenții este obligată să suporte cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar și să le plătească statului, fiind astfel pusă în inferioritate față de un pârât „obișnuit”, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, în toate cazurile, potrivit art. 274 din Codul de procedură civilă, partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată.

În cazul acordării ajutorului public judiciar, revine părții care a căzut în pretenții numai obligația de plată către stat a cheltuielilor pentru care cealaltă parte a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar. Această obligație nu este condiționată de cererea celeilalte părți, însă soluția legislativă criticată este firească de vreme ce statul suportă cheltuielile ocazionate de acordarea ajutorului public judiciar sub formă de scutiri sau reduceri, iar nu partea adversă.

În concluzie, diferența de tratament juridic acordată celor două categorii de părți căzute în pretenții este justificată în mod obiectiv și rezonabil, nefiind astfel încălcat principiul egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoge, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, și Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*).

Referitor la critica de neconstituționalitate, raportată la art. 21 alin. (3) din Constituție privind accesul liber la justiție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece partea care a căzut în pretenții și care are obligația de plată către stat a cheltuielilor pentru care cealaltă parte a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar are la dispoziție suficiente garanții care conduc la respectarea dreptului la judecarea în mod echitabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. Astfel, potrivit art. 17 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, orice persoană interesată va putea sesiza oricând instanța care a încuviințat ajutorul public judiciar, prezentând

dovezi cu privire la situația reală a celui căruia i s-a încuviințat cererea, iar potrivit alin. (2) al aceluiași text, dacă instanța constată că cererea de ajutor public judiciar a fost făcută cu rea-credință, prin ascunderea adevărului, va obliga, prin încheiere, pe cel care a beneficiat nejustificat de ajutor public judiciar la restituirea cu titlu de despăgubire a sumelor de care a fost scutit, precum și la o amendă în cuantum de până la 5 ori suma pentru care a obținut nejustificat scutirea.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 129 din Constituție, în sensul că dispozițiile de lege criticate prevăd atragerea în proces, direct în recurs, a unei părți care nu a participat la judecata în primă instanță, și anume statul, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece statul nu intervine în proces, ci obligația de plată către stat a cheltuielilor pentru care cealaltă parte a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar intervine *ope legis*, fiind prevăzută în art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008. Prin urmare, soluția legislativă criticată nu împiedică dreptul părților interesate de a exercita căile de atac, în condițiile legii, astfel cum acesta este garantat prin art. 129 din Constituție.

Totodată, Curtea reține că normele de lege criticate reglementează competența și procedura de acordare a ajutorului public judiciar, iar legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție.

Critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (1) din Constituție — în sensul că nu există o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domeniul acordării ajutorului public judiciar — este nefondată, deoarece norma constituțională invocată se referă la adoptarea de ordonanțe emise în temeiul unei legi speciale de abilitare și care nu fac obiectul legilor organice, iar nu la adoptarea ordonanțelor de urgență, pentru care legiuitorul constituant a stabilit un regim distinct prevăzut la art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală.

Pentru aceleași motive, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale se stabilesc numai prin lege, deoarece legiuitorul constituant a avut în vedere numai acele acte care au forța juridică a legii și care cuprind și ordonanțele emise de Guvern în conformitate cu prevederile constituționale enunțate mai sus.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marius Nastasia și Cristina-Elena Nastasia în Dosarul nr. 6.003/120/2010 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.556

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ale art. 36 alin. (2) și art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ale art. 36 alin. (2) și art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Iulian Crăciunescu în Dosarul nr. 7.969/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 583D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.969/1/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, ale art. 36 alin. (2) și art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.** Excepția a fost ridicată de Iulian Crăciunescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de acesta împotriva Hotărârii nr. 757 din 23 septembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva Hotărârii nr. 252 din 24 iunie 2010 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori, prin care s-a dispus suspendarea acestuia din funcția de prim-procuror adjunct și de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale printr-un rechizitoriu al D.N.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dreptul la contestarea în plen a hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, precum și recursul

împotriva hotărârilor plenului de respingere a contestațiilor nu sunt căi de atac efective și concrete, deoarece Consiliul Superior al Magistraturii nu face altceva decât să ia act de punerea în mișcare a acțiunii penale prin ordonanță sau rechizitoriu, neavând competența de a aprecia cu privire la necesitatea suspendării din funcție a magistratului, în timp ce plenul analizează doar condițiile de formă ale actului administrativ, nu și baza legală a acestuia. În consecință, căile de atac prevăzute de lege sunt pur formale, fiind lipsite de șanse, întrucât singurele aspecte care sunt verificate se referă la actul prin care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și faptul că fost emis de un procuror competent, potrivit legii. Prin urmare, ambele acte atacate, și anume hotărârea secției pentru procurori și actul administrativ jurisdicțional — hotărârea plenului, nu garantează accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil, contravenind astfel art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, susține că, deși plenul Consiliului Superior al Magistraturii este instanță de judecată, potrivit legii, în cauza de față, acest organism nu are plenitudine de jurisdicție, în calitate de tribunal care judecă în primă instanță, ceea ce contravine prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, accesul la justiție nefiind efectiv.

Neconcordanțele cu privire la baza legală a actului administrativ atacat derivă din faptul că, deși aparent suspendarea din funcție a magistratului, conform art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 304/2004 operează de drept, nu va produce totuși niciun efect juridic până la adoptarea actului administrativ, respectiv hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii. În mod paradoxal, deși art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 folosește termenul „dispune”, Consiliul Superior al Magistraturii nu face nicio apreciere, ci doar constată îndeplinirea unor condiții legale (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 3.514 din 18 octombrie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal).

Aceleași considerente sunt valabile și cu privire la art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004, sub aspectul încălcării art. 125 alin. (2) și art. 133 alin. (1) din Constituție, deoarece legea organică nu face diferențe între judecători și procurori și, prin urmare, art. 125 alin. (2) din Legea fundamentală este aplicabil deopotrivă procurorilor. Cele două texte constituționale garantează faptul că magistrații sunt protejați împotriva imixtiunilor de orice fel în cariera lor, iar orice decizie referitoare la evoluția carierei, inclusiv sancționarea sunt luate numai de Consiliul Superior al Magistraturii. Este evident că suspendarea din funcție este o veritabilă sancțiune pentru magistrat, dar, cu toate acestea, decizia nu revine Consiliului Superior al Magistraturii, care nu are competența de a aprecia în cazul art. 62 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, care instituie un caz de suspendare din funcție prin efectul legii, dar care devine efectivă numai de la data adoptării hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii. Se constată astfel că determinantă pentru suspendarea din funcție a magistratului, în cazul punerii în mișcare a acțiunii penale, este dispoziția

procurorului, fără a exista pentru Consiliul Superior al Magistraturii posibilitatea de a aprecia, la rândul său, cu privire la necesitatea obiectivă a acestei măsuri.

Astfel, legiuitorul nu face nicio distincție cu privire la natura și gravitatea acușării în materie penală, a faptei concrete pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală, a formei de vinovăție, a faptului dacă are sau nu legătură cu activitatea exercitată de magistrat, a urmărilor produse ș.a.m.d. De asemenea, nu se ține cont de persoana magistratului și de activitatea pe care a desfășurat-o anterior. Recunoscând că integritatea morală este esențială pentru conduita unui magistrat, acest criteriu nu își găsește însă aplicarea în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă (cum ar fi un accident de circulație). Pe de altă parte, există infracțiuni cu privire la care poate interveni retragerea plângerii prealabile sau împăcarea părților, fiind prevăzută de legiuitor și procedura medierii, conform Legii nr. 192/2006, chiar și după punerea în mișcare a acțiunii penale și sesizarea instanței.

Prin urmare, chiar și în cazul infracțiunilor comise cu intenție, luând la cunoștință natura acușării formulate împotriva magistratului și urmările concrete asupra actului de justiție, Consiliul Superior al Magistraturii ar trebui să dețină competența de a aprecia asupra suspendării din funcție, iar nu doar să dispună formal această măsură, în cazul punerii în mișcare a acțiunii penale pentru orice infracțiune.

Din acest punct de vedere, dreptul de apreciere implică și evaluarea proporționalității măsurii luate, întrucât este de necontestat că suspendarea din funcție a magistratului constituie o restrângere a dreptului său la muncă, prevăzută de art. 41 alin. (1) din Constituție, restrângere care poate fi justificată, conform art. 53 alin. (1) din Constituție, numai dacă se impune, după caz, pentru apărarea unor interese generale ale societății, cum ar fi, de exemplu, morala publică, ținând cont de criteriul integrității morale de care trebuie să dea dovadă magistratul. Însă, conform art. 53 alin. (2) din Constituție, măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, implicând echilibrul între interesul general și cel individual, ceea ce înseamnă că organismul instituit prin Legea fundamentală să garanteze independența justiției trebuie să fie exclusiv cel care decide asupra necesității suspendării din funcție a magistratului, ținând cont de un grup de criterii, care să garanteze competența de apreciere în concret asupra necesității măsurii.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, cât privește critica de neconstituționalitate a art. 9 din Legea nr. 303/2004 și a art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, raportată la art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție, arată că aceasta nu poate fi reținută. Astfel, dispozițiile de lege criticate nu îngăduiesc sub niciun aspect liberul acces la justiție, nu împiedică părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 față de art. 41 alin. (1) și art. 53 din Constituție, nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece acestea nu aduc atingere principiului constituțional privind dreptul la muncă și protecția socială a muncii și nici nu conțin norme contrare prevederilor constituționale privind

restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 și a art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004, față de art. 125 alin. (2) și art. 133 alin. (1) din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, deoarece aceste dispoziții nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, care este garantul independenței justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul Judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, ale art. 36 alin. (2) și art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și ale art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005.

Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004: „(1) Judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri: a) când a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa prin ordonanță sau rechizitoriu [...]”;

— Art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004: „(1) În cazul prevăzut la art. 62 alin. (1) lit. a), Consiliul Superior al Magistraturii comunică de îndată judecătorului sau procurorului și conducerii instanței sau parchetului unde acesta funcționează hotărârea prin care s-a dispus suspendarea din funcție.”;

— Art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004: „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii soluționează contestațiile formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor date în materie disciplinară.”;

— Art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004: „Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor: [...] j) dispun suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor”;

— Art. 9 din Legea nr. 304/2004: „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată pentru soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor date în materie disciplinară.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 125 alin. (2) privind statutul judecătorilor și ale art. 133 alin. (1) privind rolul și structura Consiliului Superior al Magistraturii. De asemenea, autorul excepției consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la dispozițiile art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, raportate la prevederile art. 21 alin. (3) și art. 41 alin. (1) din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 779 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 29 iulie 2009. Cu acel prilej, Curtea a statuat că, în ceea ce privește accesul liber la justiție și, implicit, dreptul la un proces echitabil, Curtea admite, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că dreptul la un tribunal nu este absolut și este compatibil cu limitări implicite, statele contractante dispunând în această materie de o anumită marjă de apreciere (Cauza *Le Compte, Van Leuven și DeMeyere împotriva Belgiei*, 1981, sau Cauza *Garda Manibardo împotriva Spaniei*, 2000).

Însă garantarea unui proces echitabil, așa cum prevede art. 6 paragraful 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, implică în mod necesar ca: tribunalul să fie stabilit de lege, să fie independent și să fie imparțial. Cât privește prima cerință, și anume ca organul de jurisdicție să fie organizat în conformitate cu voința legiuitorului, Curtea a constatat că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată în temeiul legii, dispozițiile legale criticate respectând exigența menționată nu numai sub aspectul existenței înseși a tribunalului, ci și sub aspectul compoziției formațiunii investite cu judecarea litigiului. A doua și a treia condiție impuse tribunalului în vederea garantării procesului echitabil sunt cele referitoare la independența și imparțialitatea organului de jurisdicție. Or, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției” în realizarea acestei competențe consacrate prin Legea fundamentală, el îndeplinind atribuțiile stabilite prin lege. Factorii ce asigură independența și imparțialitatea acestui organ de jurisdicție îi constituie modul de desemnare a membrilor săi, durata mandatului și inamovibilitatea membrilor în cursul mandatului, precum și existența unei protecții adecvate împotriva presiunilor exterioare.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, parțial, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și art. 63 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, ale art. 36 alin. (2) și art. 40 lit. j) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Iulian Crăciunescu în Dosarul nr. 7.969/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Mai mult, Curtea observă că dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 303/2004 referitoare la suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor fac parte din cap. VII — *Suspendarea din funcție și încetarea funcției de judecător și procuror*, titlul II — *Carierele judecătorilor și procurorilor*. Or, potrivit art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Așadar, magistratul în cauză dispune de mijloacele de apărare prevăzute de lege, inclusiv de posibilitatea atacării în justiție a măsurii de suspendare din funcție dispuse de Consiliul Superior al Magistraturii.

Împrejurarea că nici secțiile Consiliului Superior al Magistraturii și nici Plenul acestuia nu analizează natura și gravitatea acuzației în materie penală, fapta concretă pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală, forma de vinovăție, faptul dacă are sau nu legătură cu activitatea exercitată de magistrat și urmările produse, ci doar constată dacă a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva magistratului prin ordonanță, sau rechizitoriu, decurge din lege, iar o astfel de soluție legislativă este justificată de activitatea judiciară desfășurată de judecători în scopul înlăturării justiției și de procurori în scopul apărării intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor, nefiind permis ca un judecător sau procuror împotriva căruia s-a început acțiunea penală să își mai poată îndeplini aceste activități.

Pentru aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Cât privește critica referitoare la art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că suspendarea din funcție a magistratului în cazul trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni ar contraveni principiului alegerii libere a profesiei, a meseriei, a ocupației sau a locului de muncă, deoarece, pe de-o parte, măsura suspendării este temporară, iar pe de altă parte, este justificată de trimiterea în judecată a magistratului.

În final, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.557

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Rodica Piticar în Dosarul nr. 4.099/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 627D/2011.

La apelul nominal răspunde Ioan Piticar, mandatar al autoarei excepției de neconstituționalitate, cu procură judiciară depusă la dosar. De asemenea, domnul Ioan Piticar răspunde și în calitate de împuternicit, cu împuternicire depusă la dosar, al Societății Comerciale „Energie & Eko Pyt” — S.R.L. din București — titulară a unei cereri de intervenție accesorie. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La solicitarea președintelui Curții, Ioan Piticar arată că nu are studii juridice, dar că are de ridicat două chestiuni prealabile. În primul rând, solicită să se rețină că Societatea Comercială „Energie & Eko Pyt” — S.R.L. nu este parte în contradictoriu cu Rodica Piticar, ci este intervenient accesoriu în interesul acesteia. În al doilea rând, susține că Societatea Comercială „Energie & Eko Pyt” — S.R.L. a achiesat la excepția de neconstituționalitate ridicată de Rodica Piticar și că, la rândul ei, a ridicat excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 11 alin. (3), art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 18 și art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, având deci un obiect mai larg decât cel reținut de Curtea Constituțională.

Curtea, deliberând, respinge solicitările mandatarului autorului excepției de neconstituționalitate, iar președintele Curții îi acordă posibilitatea de a depune concluzii scrise, având în vedere că nu are studii juridice.

Mandatarul autorului excepției de neconstituționalitate, Ioan Piticar, depune concluzii scrise prin care solicită admiterea celor două excepții de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.099/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția a fost ridicată de pârâta-reclamantă Rodica Piticar într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, se atribuie instanțelor judecătorești un rol eminent administrativ-fiscal în rezolvarea unei evidente solicitări de înlesnire fiscală, prin substituirea instituției specializate a Ministerului Finanțelor Publice. Pe de altă parte, este criticabil aspectul de înlăturare a controlului judecătoresc ulterior asupra actelor administrativ-fiscale (ajutorul judiciar) de către instanțe, prin răsturnarea principiului controlului instanțelor judecătorești asupra actelor administrative emise de autoritățile publice, completele fiind ele însele numite la emiterea unor acte de înlesnire fiscală (aprobare cerere ajutor judiciar) pentru care ulterior se prevede un control exercitat de către o autoritate administrativă (Ministerul Justiției). Nu se poate admite ipoteza unei „cereri de acordare ajutor judiciar” (ca act administrativ-fiscal) emis de o judecătorie, ce urmează a fi atacată pe calea contenciosului la o instanță superioară, fără un dublu grad de jurisdicție. Or, o astfel de inversare a raporturilor de putere constituțională în materia contenciosului administrativ privind cererile de ajutor judiciar (de esență fiscală) contravine evident prevederilor constituționale invocate și nici nu a fost sugerată în Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE.

Mai arată că art. 11 alin. (3) și art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt lipsite de precizie și instituie un tratament juridic diferit, în sensul că, pe fond, cererea de autor judiciar se judecă de același complet, iar la calea de atac se menționează de către legiuitor că partea se adresează „*instanței competente*”, cu titlu generic și imprecis. Astfel, aceste aspecte „au condus treptat la o veritabilă afacere fiscală în interiorul instituțiilor de justiție”.

Precizează că, deși nu se află în postura de potențial beneficiar al normei, supune atenției Curții Constituționale aspecte de neconstituționalitate ce se deduc din practică. Astfel, mențiunea că instanța „*solicită orice lămuriri și dovezi părților*” devine inaplicabilă și induce confuzie juridică, deoarece această atribuție a instanțelor nu se poate exercita decât prin citarea legală a părților în vederea discutării cererii de acordare a ajutorului public judiciar, fiind astfel încălcat dreptul la informație al cetățeanului. Prin însăși titulatura sa, ajutorul public judiciar presupune o procedură transparentă, cu caracter public, care

nu se poate respecta în lipsa citării părților. Totodată, justițiabilul nebeneficiar al ajutorului public judiciar este plasat *a priori* într-o poziție de inferioritate juridică față de partea adversă, beneficiar al ajutorului public judiciar.

Totodată, procedura acordării ajutorului public judiciar ar trebui să aibă un caracter public, nu tainic, întrucât — fără citarea părților — modul de luare a deciziei administrative este lipsit de transparență și contravine art. 127 din Constituție, mai ales că decizia poate afecta financiar cealaltă parte, fără ca aceasta să fi fost informată în mod corect, complet și oportun despre situație, potrivit principiului contradictorialității. În acest context, susține că și prevederile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, privind medierea, sunt lipsite de precizie și conțin formulări dubitative.

În concluzie, dispozițiile art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale, deoarece un justițiabil „căzut în pretenții” în fața unui beneficiar de ajutor public judiciar nu se regăsește în aceeași poziție juridică — în situația plății cheltuielilor judiciare — față de un nebeneficiar de ajutor public judiciar. Același justițiabil se poate regăsi — prin efectul normei criticate — în condițiile unei proceduri lipsite de transparență, contradictorialitate și opozabilitate — în fața unui creditor cu drepturi prioritare — statul român, fără a putea lua cunoștință de pretențiile părții adverse și caracterul real al acestora (de exemplu, cuantumul posibil disproportionat al onorariului de avocat al părții adverse).

Mai arată că Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE menționează, la art. 3, principiul garantării egalității părților, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului (care a stabilit, prin hotărârile *Kremar împotriva Cehiei* și *Dombo împotriva Olandei*, că părților trebuie să li se asigure egalitatea armelor în cadrul unui proces) are prevăzută procedura ajutorului judiciar în regulamentul propriu, dar cu o modalitate de tratament imparțial și echidistant față de ambele părți (art. 93 pct. 2 din regulamentul).

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile de lege criticate nu sunt neconstituționale, ci, dimpotrivă, reprezintă o garantare a dreptului părților la un proces echitabil și a cărui durată să nu depășească un termen rezonabil, sens în care este posibilă argumentarea susținerilor părților prin dovezi apreciate utile, dar și derularea procesului fără formalități excesive care ar tergiversa inutil soluționarea cererii.

Stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor din partea statului și fără a se îngradi accesul liber la justiție.

Discriminarea este rezultatul unui tratament juridic diferit aplicabil aceleiași categorii de subiecte de drept sau unor situații care nu se deosebesc în mod subiectiv și rezonabil. Or, rațiunea întregului act normativ în care se regăsesc dispozițiile criticate constă în înlesnirea accesului la justiție al cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind posibilitatea formală de a ataca încheierea prin care s-a soluționat cererea de ajutor public judiciar, consideră că aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, împotriva încheierii prin care se respinge cererea de ajutor public judiciar, cel interesat poate formula cerere de reexaminare, care se soluționează în camera de consiliu, de un alt complet, fiind astfel îndeplinite toate cerințele dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile mandatarului autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare și din dispozitivul acesteia, îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008.

Curtea reține că, în Dosarul nr. 4.099/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, pârâta-reclamantă Rodica Piticar a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă. În aceeași cauză, Societatea Comercială „Energie & Eko Pyt” — S.R.L. a depus la dosar o cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtei-reclamante Rodica Piticar și note scrise prin care a achiesat la excepția de neconstituționalitate ridicată de Rodica Piticar și prin care a ridicat și excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 11 alin. (3) și art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008.

Instanța judecătorească a prorogat discutarea admisibilității cererii de intervenție a Societății Comerciale „Energie & Eko Pyt” — S.R.L. și a sesizat, prin Încheierea din 5 aprilie 2011, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de pârâta-reclamantă Rodica Piticar.

Curtea reține că, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a Curții îl reprezintă încheierea instanței judecătorești, iar litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate.

În concluzie, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, având următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (3): „*Instanța poate solicita orice lămuriri și dovezi părților sau informații scrise autorităților competente.*”;

— Art. 15 alin. (1): „*Asupra cererii de ajutor public judiciar instanța se pronunță, fără citarea părților, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu.*”;

— Art. 18: „*Cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar vor fi puse în sarcina celeilalte părți, dacă aceasta a căzut în pretențiile sale. Partea căzută în pretenții va fi obligată la plata către stat a acestor sume.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 31 privind dreptul la informație și ale art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, cât și la ordonanță, în ansamblul său, Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii (de exemplu, prin Decizia nr. 1.577 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 11 februarie 2011), respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestora.

În cauza de față, însă, criticile de neconstituționalitate sunt diferite de cele asupra cărora Curtea s-a pronunțat până în prezent, textul art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 fiind criticat din perspectiva părții căzute în pretenții, care va fi obligată la plata către stat a cheltuielilor ocazionate de încuviințarea ajutorului public judiciar celeilalte părți.

Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă reprezintă transpunerea în planul legislației interne a Directivei 2003/8/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în scopul acestei reglementări fiind prevăzută la art. 1 și constând în asigurarea dreptului la un proces echitabil și garantarea accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii. În vederea realizării acestui deziderat, legiuitorul a reglementat ajutorul public judiciar ca formă de asistență acordată de stat, în condițiile legii, oricărei persoane fizice, în situația în care aceasta nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale, prin această reglementare urmărindu-se asigurarea efectivității dreptului de acces la justiție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii, în sensul că — în cazul în care reclamantul beneficiază de ajutor public judiciar — partea căzută în pretenții este obligată să suporte cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar și să le plătească statului, fiind astfel pusă în inferioritate față de părțile din alte cauze, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, în toate cazurile, potrivit art. 274 din Codul de procedură civilă, partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată.

În cazul acordării ajutorului public judiciar, revine părții care a căzut în pretenții numai obligația de plată către stat a cheltuielilor pentru care cealaltă parte a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar. Această obligație nu este condiționată de cererea celeilalte părți, însă soluția legislativă criticată este firească, de vreme ce statul suportă cheltuielile ocazionate de acordarea ajutorului public judiciar sub formă de scutiri sau reduceri, iar nu partea adversă.

În concluzie, diferența de tratament juridic acordată celor două categorii de părți căzute în pretenții este justificată în mod obiectiv și rezonabil, nefiind astfel încălcat principiul egalității în fața legii, prevăzută de art. 16 din Constituție. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei* și Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*).

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece partea care a căzut în pretenții și care are obligația de plată către stat a cheltuielilor pentru care cealaltă parte a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar are la dispoziție suficiente garanții care conduc la respectarea dreptului la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. Astfel, potrivit art. 17 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, orice persoană interesată va putea sesiza oricând instanța care a încuviințat ajutorul public judiciar, prezentând dovezi cu privire la situația reală a celui căruia i s-a încuviințat cererea, iar potrivit alin. (2) al aceluiași text, dacă instanța constată că cererea de ajutor public judiciar a fost făcută cu rea-credință, prin ascunderea adevărului, va obliga, prin încheiere, pe cel care a beneficiat nejustificat de ajutor public judiciar la restituirea cu titlu de despăgubire a sumelor de care a fost scutit, precum și la o amendă în cuantum de până la 5 ori suma pentru care a obținut nejustificat scutirea.

Totodată, Curtea reține că normele de lege criticate reglementează competența și procedura de acordare a ajutorului public judiciar, iar legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 24 privind dreptul la apărare și art. 127 din Constituție privind caracterul public al dezbaterilor, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută, deoarece normele constituționale menționate sunt invocate din perspectiva părții care a beneficiat de ajutor public judiciar, iar nu a părții adverse, autor al excepției de neconstituționalitate.

Critica referitoare la dispozițiile art. 31 din Constituție privind dreptul la informație nu poate fi reținută, deoarece această normă constituțională nu are legătură cu dispozițiile de lege criticate.

În final, Curtea reține că celelalte aspecte invocate de autorul excepției de neconstituționalitate nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci aspecte de fapt a căror stabilire intră în competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Rodica Piticar în Dosarul nr. 4.099/302/2010 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind suplimentarea bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii
din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii pe anul 2012 cu suma de 10.000 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, la capitolul 68.01 „Asigurări și asistență socială”, titlul 57 „Asistență socială”, alineatul 57.02.02 „Ajutoare sociale în natură”.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) se utilizează pentru plata facilităților de călătorie de care beneficiază toate categoriile sociale potrivit prevederilor legale în vigoare.

Art. 2. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și în structura bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 2 februarie 2012.
Nr. 72.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII
Nr. 68 din 2 februarie 2012

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
Nr. 27 din 2 februarie 2012

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind gestionarea efectelor produse de fenomene meteorologice periculoase care pot afecta desfășurarea normală a traficului rutier și siguranța participanților pe drumurile publice

Având în vedere prevederile art. 44 și 45 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 3 și 10—13 din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii și ministrul administrației și internelor emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind gestionarea efectelor produse de fenomene meteorologice periculoase care pot afecta desfășurarea normală a traficului rutier și siguranța

participanților pe drumurile publice, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș

ANEXĂ

PROCEDURĂ

privind gestionarea efectelor produse de fenomene meteorologice periculoase care pot afecta desfășurarea normală a traficului rutier și siguranța participanților pe drumurile publice

SECȚIUNEA 1

Obiect și domeniu de aplicare

Prezenta procedură reglementează participarea instituțiilor semnatare la prevenirea și combaterea efectelor produse de situațiile de urgență generate de dezastre naturale și fenomene meteorologice periculoase care pot afecta desfășurarea normală a traficului rutier și siguranța participanților pe drumurile publice pe timp de iarnă.

În baza Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 850/2011 privind funcționarea Comandamentului Central de Iarnă în perioada 1 noiembrie 2011—31 martie 2012*) și a Deciziei directorului general nr. 1.511/2011 funcționează Comandamentul operațional de iarnă al CNADNR — S.A.

Pentru coordonarea activităților care fac obiectul prezentei proceduri, se înființează Comitetul operativ ce funcționează în cadrul Comandamentului operațional de iarnă al CNADNR — S.A.

Comitetul operativ este format din conducătorii Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România —

S.A., denumită în continuare *CNADNR*, iar în lipsa acestora, din persoanele împuternicite de către aceștia să îi înlocuiască și reprezentanți ai Inspectoratului General al Poliției Române — Direcția Rutieră (IGPR — Direcția Rutieră), Inspectoratului General al Poliției de Frontieră Române, Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și ai Inspectoratului General de Aviație.

Deciziile privind măsurile instituite de Comitetul operativ cu privire la închiderea, instituirea de restricții, deschiderea drumurilor naționale și autostrăzilor, precum și a operațiunilor de salvare a persoanelor aflate în pericol se vor comunica prin reprezentanții celor 6 instituții aflate în componența comitetului către structurile aflate în subordinea acestora.

Informarea participanților la trafic prin intermediul mass-mediei cu privire la măsurile instituite de Comitetul operativ se va face doar prin comunicate emise de conducerea CNADNR.

Comitetul operativ se întrunește la solicitarea conducerii CNADNR cu cel puțin 3 ore înainte de instituirea cel puțin a

*) Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 850/2011 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

codului galben sau, în lipsa unei avertizări primite în acest sens, imediat după instituirea cel puțin a codului galben.

Activitatea Comitetului operativ se va desfășura cu titlu de permanență pe toata durata existenței codului galben, portocaliu sau roșu.

SECȚIUNEA a 2-a

Definiții conform criteriilor de emitere a atenționărilor și avertizărilor meteorologice pentru viscol, formulate de Administrația Națională de Meteorologie

Atenționare cod galben se emite în cazurile în care sunt prognozate ninsori însoțite de vânt la rafală de 50—70 km/h și vizibilitate sub 100 m, iar fenomenele urmează să se producă pe arii extinse.

Atenționare cod portocaliu se emite în cazurile în care sunt prognozate ninsori însoțite de vânt la rafală de 70—90 km/h și vizibilitate sub 50 m, iar fenomenele urmează să se producă pe arii extinse.

Atenționare cod roșu se emite în cazurile în care sunt prognozate ninsori însoțite de vânt la rafală de peste 90 km/h și vizibilitate aproape de zero, iar fenomenele urmează să se producă pe arii extinse.

SECȚIUNEA a 3-a

Procedura

Pentru prevenirea și combaterea efectelor produse de calamități și fenomene meteorologice periculoase care pot afecta desfășurarea normală a traficului rutier și siguranța participanților pe drumurile publice pe timp de iarnă, se vor lua următoarele măsuri:

A. Măsuri dispuse de CNADNR, IGPR — Direcția Rutieră și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române:

1. În cazul emiterii avertizării de cod galben de viscol și/sau polei, după analizarea oportunității, CNADNR, cu avizul IGPR — Direcția Rutieră, va dispune închiderea circulației cu instalarea mijloacelor de semnalizare corespunzătoare și a informării participanților la trafic prin mass-media.

2. În cazul intrării în vigoare a avertizării de cod portocaliu ori cod roșu de viscol, ninsori abundente și/sau polei generalizat, se va dispune închiderea imediată a circulației, cu instalarea mijloacelor de semnalizare corespunzătoare și a informării participanților la trafic prin mass-media.

3. Imediat după închiderea unui sector de drum, Poliția Rutieră însoțită de către un echipaj de dezapezire al CNADNR va inspecta întregul tronson de drum închis circulației publice în vederea identificării eventualelor persoane și autovehicule rămase blocate.

4. Poliția Rutieră, cu sprijinul Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, acordat potrivit competențelor prevăzute de lege, va asigura blocarea accesului participanților la trafic pe sectoarele de drum închise circulației rutiere atât la capetele de sectoare, cât și din drumurile publice laterale.

5. În cazul închiderii drumurilor, indiferent de categoria acestora, care tranzitează frontiera de stat a României, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române va informa autoritățile statelor vecine pentru luarea măsurilor ce se impun.

B. Alte măsuri dispuse de către Comitetul operativ:

1. În cazul în care pe sectoarele de drum închise se află autovehicule blocate în trafic, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și Inspectoratul General al Jandarmeriei Române, potrivit competențelor prevăzute de lege, vor lua măsurile necesare în vederea salvării persoanelor aflate în pericol și vor acorda sprijinul necesar în vederea degajării părții carosabile de autovehiculele celorlalte instituții din cadrul Comitetului operativ.

2. În vederea restabilirii circulației rutiere, CNADNR, în baza prevederilor art. 45 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, va putea dispune ocuparea temporară a terenurilor situate în zona drumului sau în afara acestuia pentru stocarea și adăpostirea autovehiculelor blocate pe sectoarele de drum închise.

3. La degajarea sectoarelor de drum închise de autovehicule transport marfă cu masă totală maximă autorizată mai mare de 3,5 tone și transport persoane cu mai mult de 9 locuri, va participa și Inspectoratul de Stat pentru Control în Transport Rutier, aplicându-se în acest caz dispozițiile art. 14 din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3.821/85 și (CE) nr. 2.135/98 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3.820/85 al Consiliului.

4. După salvarea persoanelor aflate în pericol și degajarea autovehiculelor blocate pe sectoarele de drum închise, se va demara procedura stabilită prin „Normativul privind prevenirea și combaterea înzăpezirii drumurilor publice” — Indicativ AND 525.

SECȚIUNEA a 4-a

Dispoziții finale

În cazul închiderii sau restricționării circulației rutiere pe anumite sectoare de drumuri, reprezentantul IGPR — Direcția Rutieră din Comitetul operativ va informa imediat Centrul Operațional de Comandă al Ministerului Administrației și Internelor.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

